

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnia hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

II. Lutherus, nomen suum ubique celebrari animadvertisens, cristas multo
altius tollit, & incredibili arrogantiâ inflatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

mense congressi, ad tollenda scriptiorum polemicarum scandalorum, disputationem, publicam in huius anni Iunium Lipsiae habendam condixerant, & Carolus Militius Roma in Saxoniam profectus hoc Anno cum Lutheru contulerat, conueneratque, Alteburgi, ut Lutheru datus humilibus ad Papam litteris causam censuræ eius subiiceret (quod & 3 Maij fecit magnifice commendata Romana Ecclesia) & dum causa ab aliquo Germaniæ Episcopo, veluti Treuirensi, cognosceretur, silentium partes tenerent. Cum igitur improvide Militius Confluentiam professus, Lutherum eodem ad Treuireensem Episcopum euocat, improvide disputatione imminentes euocati profectionem, & omuēm deinceps Militij actionem & spem abruptit.

II. Ad Lutherum interea scholastica iuuentus certatim accurrebat, & versibus alijsque encomijs tamquam alterum Herculem ad cœlum usque efferebat: sic ut breui nomen eius per totum terrarum orbem celebrareretur. Præsertim cum Erasmus Roterodamus hoc ipso tempore pro Lutheru deisset epistolam ad Fridericum Elect. Saxonie declamatoriam tanquam cui lis mouentur oī Latinitatem & linguarum peritiam, confessus libros Lutheri ab optimis legi, et si a se non sint adhuc lecti. Iam Fama tantæ rei omnium animos mira exspectatione suspensos tenebat:

Fama, malum quo non aliud velociter vnum.
Mobilitate viget, viresque acquirit eundo;
Tam fidei prauique tenax, quam nuncia veri
Hac tum multiplici populos sermone replebat
Gaudens; & pariter facta atque infella canebat.

E quid animi Lutheru fuisse puratis, vbi vidit se tamquam Demosthenem olim. — dixit passim monstrari, & dicier, Hic est: — vbi Roman non aliter quam cœlum lous natu, nominis sui fama quasi sedibus emotam, nec minus ipsius metu quam si Hannibal ad portas esset, consternata animaduicit? Habet hoc vitium natura nostra, ut adulatioñem amerit, suisque laudibus turgescat, & maiora quam capere possit præsumat. Sic Lutherus superbia, certissima animarum peccata, elatus, rautos spiritus sibi sumpserat, ut se pro diuino vate, & verba sua pro oraculis habenda esse existimaret. Nomen meum, ait in epistola ad Ducem Brunsuicensem, tum celebrari caput, adeo ut nullus opponere se auderet. Qua liceat exigua gloria valde mihi placet. Quinetiam gaucis ad se aditum dabit: sic ut Ca-

rolo Miltitio Papæ Nuncio ægre, & quidem ipsius Ducis intercessione, bis videndi ipsius atque alloquendi potestas facta sit: de quo ipse Lutherus postea sapientia est gloriaratus. Tam ille Apostolus, tu Euangelista audire, & cum Spiritu S. de reformatio da Ecclesia, ac tora Christiana Republica firmioribus tibicinibus stabilienda consultare videri voluit. Oculos tuos aiebat, o Germania, ad me converte: ad quam saluandam ego missus sum. Accede ad me, charissimo mea patria, & aperi aures Euangeli, quod hac tenus numquam audiuiisti. Sic quintus hic Euangelista loquebatur, superbia & ambitione inflatus. Sed cedo Martine, vbi sunt diuina missio nis tuae testimonia? vbi Prophetiae? Vis dicam? Illæ sunt, quæ Attendere, nos iubent (a) à falsis Prophetiis, qui ad nos venturi sunt in vestimentis ouium, intus autem sunt lupi rapaces. Heretici, vt recte Bernardus ait, (b) specie oues sunt, feritate lupi, astuta vulpes. Porro disputationis Lipsiensis hæc serie fuisse repetitur.

III. Dum Lutherus noui Apostoli personam induitus Wittebergæ omnia miscet; Archidiaconus quidam eiusdem ciuitatis, Carolstadius nomine, candem religionem publice profiteri coepit. Hic ex Ecclesiasticorum ordine primus deferrit Ecclesia vexillis, ad Lutheri castra transfugit. Sed de furioso hoc homine, & noua Secta, ab eo multum indignantem Lutheru, ad magistris sui ruinam procula, libro II. fusius dicetur. Hic quum in scripta quadam Ioannis Eccij Ingolstadiensis Canonici contra Lutherum incidisset, refutanda ea, ac Lutheri sui, quem Doctorem SS. Theologiae creauerat, existimationem defendendam sibi sumpserat ediditque aduersus Eckium libellum atro maledicentia felle scriptum. cui cum Eckius modestam responsonem opposuerat, ad Iudicium sedis Apostolicae, vel alterius Vniuersitatis prouocando, Carolstadius non minus amatum obiecit. Itaque retandem eo deduxit, vt Colloquio dies & locus, Lipsia nimirum, sit designatus. Erat tum ciuitas hæc sub dictione Georgij Saxonie Ducis, cuius frater Fridericus, vti ex superioribus intelligi potest, Lutheri potrocinium susceperebat. Colloquio huic acriter sese opposuit Lipsiensis Episcopus, non ignarus eiusmodi concertationibus hæreses non modo non retundi, verum etiam exacui & novis opinionibus viam aperiri. Quemadmodum enim

a Matth. 7. b Ser. 66. in Cant.